

Παράδοχοι συμπτώσεις. Οί Πυθαγόρειοι απέδιδον, ως γνωστον, εἰς τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τοὺς συνδυασμοὺς αὐτῶν συμβολικὴν τινὰ δύναμιν καὶ σημασίαν, ἐξεργασμένην τοῦ κύκλου τῶν συνήθων ἀριθμητικῶν ἀποτελεσμάτων καὶ πλησιάζουσιν εἰς τὸ μυστηριώδες καὶ ἀκατάληπτον. Ἡ συμβολικὴ αὕτη τῶν ἀριθμῶν διετηρήθη καθ' ὅλον τὸν μεσαιῶνα καὶ τινὰ ἵχνη αὐτῆς διατηροῦνται ἔτι καὶ νῦν παρὰ τῷ λαῷ, ὅστις ὀρισμένους τινὰς ἀριθμοὺς θεωρεῖ ἀπαισίους, ἄλλους δὲ πάλιν αἰσίους. Οὕτω π. χ. εἰς πολλὰ μέρη ὁ ἀριθμὸς ἑπτὰ θεωρεῖται ἀπαισίος, διότι εὗρεθῇ ὅτι ὑπάρχουσιν ἑπτὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα, ἐνῷ ἀπεναντίας ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τῇ δ' ἀριθμὸς ἑπτὰ ἐθεωρεῖτο ἅγιος καὶ εὐτυχίας πρόξενος παρὰ τε τοῖς ἀρχαίοις Αἰγυπτίοις καὶ παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις, βραδύτερον δὲ καὶ ἐν τῇ χριστιανικῇ ἐκκλησίᾳ· διότι ἑπτὰ πλανῆται κατεῖχον τὸν ἀστρολογικὸν οὐρανόν, ἑπτὰ ἡμέραι ἀπετέλουσαν τὴν ἑβδομάδα τῆς δημιουργίας καὶ ἡ ἑβδόμη ἡμέρα ἦτο ἅγια. Παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ ἀριθμὸς ἑπτὰ ἦτο ἱερὸς τῷ Ἀπόλλωνι, ἡ δὲ καθολικὴ ἐκκλησία ἔχει ἑπτὰ μυστήρια καὶ διαιρεῖ τὴν ἡμέραν εἰς ἑπτὰ κανονικὰς ὥρας. Ὁ ἀριθμὸς 13 θεωρεῖται τὴν σήμερον ὡς ἀπαισίος ἐν πάσῃ συναναστροφῇ, διότι ἐπὶ τοῦ δεκάτου τρίτου πίπτει ἡ κατὰ τοῦ Ἰούδα, ἐνῷ ἐξ ἐναντίας ὁ ἀριθμὸς 3 θεωρεῖται ὡς αἰσίος καὶ ἅγιος ἀριθμὸς ἐν τῇ Χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ, ὡς καὶ πρότερον παρὰ τοῖς Πυθαγορείοις.

Ἐκτός ὅμως τῆς συμβολικῆς ταύτης σημασίας ἐξητήθησαν ἐν τοῖς ἀριθμοῖς τῶν ἐτῶν βαθύτεραι σχέσεις πρὸς γεγονότα ἱστορικὰ καὶ πολλάκις εὗρεθῇσαν λίαν παράδοχοι καὶ ἀξιοπερίεργοι συμπτώσεις. Ὀνομάζομεν ταύτας συμπτώσεις, διότι οὐδεὶς βεβαίως, ὅσον δήποτε καὶ ἂν κίνησιν εἰς τὴν πίστιν μυστικῶν ἐπιδράσεων, δύναται νὰ παραδεχθῇ τὴν ὑπαρξίν οἷας δήποτε σχέσεις αἰτίου καὶ αἰτιατοῦ μεταξὺ ἀριθμῶν καὶ γεγονότων. Ὅπως δὴποτε ὅμως αἱ συμπτώσεις αὗται εἶναι ἀξιοπερίεργοι, καὶ ἀναφέρονται ἐνταῦθα ὀλίγα παραδείγματα τῶν ἀριθμητικῶν τούτων συνδυασμῶν ἐν σχέσει πρὸς ἱστορικὰ γεγονότα ἐκ τῆς νεωτέρας ἱστορίας. Τὸ ἐξῆς παράδειγμα ἐκ τῆς νεωτέρας γαλλικῆς ἱστορίας παρέχει διὰ τῶν αὐτῶν ἀριθμητικῶν συνδυασμῶν τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα διὰ τὸν Λουδοβίκον Φίλιππον καὶ διὰ τὸν Αὐτοκράτορα Ναπολέοντα Γ'.

Ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος ἐγεννήθη τὸ 1773 ἀνῆλθε δὲ ἐπὶ τὸν γαλλικὸν θρόνον ἐν ἔτει 1830. Ἐὰν εἰς τὸν ἀριθμὸν 1830 προσθέσωμεν τὸ ἄθροισμα τῶν ψηφίων τοῦ ἀριθμοῦ 1773 ($1+7+7+3=18$) εὐρίσκωμεν τὸ 1848, δηλ. τὸ τέλος τῆς βασιλείας αὐτοῦ. Ἐὰν πάλιν εἰς τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν 1830 προσθέσωμεν τὸ ἄθροισμα τῶν ψηφίων τοῦ ἀριθμοῦ 1782 (ἔτος τῆς γεννήσεως τῆς συζύγου του), εὐρίσκωμεν πάλιν τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν 1848 (τέλος τῆς βασιλείας του). Ἐὰν ἐκ νέου εἰς τὸν ἀριθμὸν 1830 προσθέσωμεν τὸ ἄθροισμα τῶν ψηφίων τοῦ 1809 (ἔτος τῶν γάμων του), εὐρίσκωμεν καὶ πάλιν τὸν αὐτὸν ἀπαισίον ἀριθμὸν 1848.

Τὸ αὐτὸ ἀκριβὲς ἀποτέλεσμα εὐρίσκωμεν δι' ὁμοίων συνδυασμῶν καὶ διὰ τὸν Ναπολέοντα Γ', μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐνταῦθα ἐξάγεται οὐχὶ τὸ ἔτος τῆς πτώσεώς του, ἀλλὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς βασιλείας του (1869). Ναπολέον ὁ τρίτος ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ γαλλικοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου τὸ 1852. Ἐὰν εἰς τὸν ἀριθμὸν τούτον προσθέσωμεν τὸ ἄθροισμα τῶν ψηφίων τοῦ ἀριθμοῦ 1808 (ἔτους τῆς γεννήσεώς του) εὐρίσκωμεν ($1852+1+8+0+8=1869$), τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς βασιλείας του. Ὡσαύτως εἰς τὸ ἔτος τῆς ἐπὶ τὸν θρόνον ἀναβάσεώς του 1852 προσθέτοντες τὸ ἄθροισμα τῶν ψηφίων τοῦ ἀριθμοῦ 1829, (ἔτους τῆς γεννήσεως τῆς συζύγου του, τῆς Αὐτοκρατορίδας Εὐγενίας,) εὐρίσκωμεν τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, δηλ. τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς βασιλείας του. Καὶ τέλος εἰς τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν 1852 προσθέτοντες τὸ ἄθροισμα τῶν ψηφίων τοῦ 1853 (ἔτους τῶν γάμων του) εὐρίσκωμεν τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν 1869. Καὶ εἰς

πολλὰ ἄλλα παραδείγματα, ἐκ τε τῆς ἀρχαίας καὶ νέας ἱστορίας, ἐφαρμόζοντες τοιοῦτους συνδυασμοὺς εὐρίσκομεν παράδοχα τῇ ἀληθείᾳ ἀποτελέσματα. Ἀλλ' ὅσον δήποτε παράδοχα καὶ ἐκπληκτικά εἶναι τὰ τοιαῦτα ἀποτελέσματα, δὲν δυνάμεθα βεβαίως νὰ τὰ θεωρήσωμεν ἄλλως ἢ ὡς παραδόχους συμπτώσεις, διότι οὐδεμία δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐσωτερικὴ συνάφεια μεταξὺ ἀριθμῶν καὶ γεγονότων.

Ἐπειδὴ ἐσχάτως πολὺς ἐγένετο λόγος ἐν τῇ Ἑλληνικῇ βουλῇ περὶ τῆς ἀμαθίας τοῦ κλήρου καὶ τῆς καθόλου ἀμελείας τῆς θρησκείας καὶ παιδείας, τῆς βάσεως ταύτης καὶ εὐθυμερίας παντὸς λαοῦ καὶ μάλιστα ὑπ' ἐκείνων, οἵτινες πρὸς τριῶν σχεδὸν ἐτῶν ἐψηφίσαντο τὴν κατάρτησιν τῶν ἱερῶν μαθημάτων ἐν τῶν γυμνασίων καὶ τῶν θέσεων τῶν ἱεροκηρῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, παρατιθέμεθα ἐνταῦθα τμήματα ἄρθρου τινὸς τῆς βορειογερμανικῆς Ἐφημερίδος, ἐπιγραφόμενα, Ἐκκλησία καὶ σχολεῖον· ἵνα καταδειχθῇ πῶς ἐργάζονται οἱ πρακτικοὶ καὶ προνοητικοὶ Γερμανοὶ πρὸς ὅσον οἶόν τε τελειότεραν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν Σχολείων προαγωγὴν, μὴ ἐννοοῦντες νὰ πραγματεύονται τὰ ὕψιστα καὶ ζωτικώτατα τῶν ζητημάτων ἐν κοινοβουλίοις παιδιᾶς μόνον ἔνεκα.

Ἡ ἡθικὴ μόρφωσις καὶ ἀνάπτυξις λαοῦ τινος ἐξήρτηται πρῶτον ἐκ τῆς θρησκείας καὶ εἶτα ἐκ τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν σχολείων. Ὁ Γερμανικὸς λαὸς ἐπεμελήθη πλεῖστον τῆς θρησκείας, πᾶς δὲ ἀμερλήτως κριτῆς ἐξετάσας τὴν ἱστορίαν τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ ἐν ταῖς τελευταῖαις δεκαετηρίαις ἀδυστάκτως θὰ ὁμολογήτῃ τοῦτο. Αἱ ὕλιστικαὶ περὶ τοῦ κόσμου θεωρίαι αἰτίνες ἐνωθεῖσαι τῇ Δαρβινείᾳ ἐφαίνοντο μέλλουσαι νὰ ἐξαπλωθῶσι πανταχοῦ, μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐξελίπον, ἢ ὀρθότερον εἰπεῖν οἱ ἐπιστήμονες ἡδυνήθησαν παραλαβόντες ὅ, τι ἐνεῖχεν αὕτη ἀλήθης, ὡς ἀποδείξωσιν ἔτι ἅπασι τὴν περὶ ὑπαρξεως τοῦ Θεοῦ ἀλήθειαν, ὅπερ εἶναι ἡ πραγματικὴ πρόδοος πάσης ἐπιστήμης. Τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα διὰ τῶν ὕλιστικῶν τούτων θεωριῶν ἀντὶ νὰ ἐλαττωθῇ ἢ ἐκλίπῃ ἐγένετο βαθύτερον. Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ λαοῦ δέον νὰ ἐδράζηται ἐπὶ τῆς θρησκείας. Τὴν μεγάλην ταύτην ἀλήθειαν κατιδοῦσα ἡ Γερμανία προϋνόησεν ἐγκαίρως περὶ τοῦ καταλλήλου ὁργανισμοῦ τῶν σχολείων. Οἱ καρποὶ δὲν ἐβράδυναν νὰ φανῶσι. Καὶ ἐν τούτοις οὐδαμῶς ἀρκεῖται τοῖς παροῦσι. Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἡγέρθη πάλιν νέα τάσις πρὸς τελειότερον ὁργανισμόν τῶν Σχολείων τῆς ἀνωτέρας ἐκπαιδεύσεως. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι ἐπικρατεῖ τάσις τις πρὸς τὰς πρακτικὰς λεγομένας ἐπιστήμας, ἐξ ἧς καὶ ὁ ἄχαρις πρὸς τὰς ἀρχαίας γλώσσας πόλεμος, δύναται τις ὅμως νὰ ἐλπίζῃ ὅτι αὕτη, ἀποβαλοῦσα πᾶν ἄτοπον καὶ ἀδικαιολόγητον, θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν προαγωγὴν τῆς ἐθνικῆς μορφώσεως. Ὅπως δὴποτε λίαν κινδυνώδες φαίνεται νὰ ἐπιδικῶν τις, ἔνεκα θεωρητικῶν μόνον λόγων, νέον τῶν σχολείων ὁργανισμόν, διαρρηγνύς πάντα μετὰ τοῦ παρελθόντος ἱστορικὸν δεσμὸν. Ἡ ἀξίωσις τῶν ταῦτα φρονούντων δύναται νὰ ᾖ δικαία, ἀλλ' οὐδεὶς ἀγνοεῖ ὅτι παρ' ἡμῶν τοῖς Γερμανοῖς ἡ παιδείασις καθόλου διττὴ τυγχάνει, θεωρητικὴ καὶ πρακτικὴ, καὶ ὅτι ἀμφοτέραι, πόρρω τοῦ νὰ ὦσι πολέμια πρὸς ἀλλήλας, ἀγωνίζονται νὰ παράσχωσι τῷ λαῷ ὅτι ἄριστον καὶ ὕψιστον.

Ἐν Μιννεαπόλει (τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν) γίνεται ἡδὴ ἡ ἀπόπειρα πρὸς χρησιμοποίησιν τῆς δυνάμεως τοῦ ἀνέμου ἐν τῷ ἡλεκτρικῷ φωτισμῷ. Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον κατασκευάζεται ὑψηλὸς πύργος ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποῦ θὰ τεθῇ συσκευή τις ἀναπτύσσουσα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ ἀνέμου ἐνέργειαν δέκα ἱππῶν δυνάμεως καὶ κινῶσα δυναμομηχανήν, τῆς ὁποίας τὸ ῥεῦμα θὰ χρησιμεύῃ πρὸς πλήρωσιν τῶν ἐπισωρευτῶν (Accumulatoren).

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ ἤρξατο ἀπὸ πρώτης ἰανουαρίου 1889 ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθημερίαν τὸ ὁμώνυμον τῷ μεγίστῳ τῆς ἀρχαιότητος φιλοσόφῳ περιοδικὸν σύγγραμμα „ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΣ“. Ὁ πρῶτος ἡδὴ ἐκδομένος ἀριθμὸς τοῦ περιοδικοῦ τούτου περιέχει ἄρθρα διδακτικά καὶ ἀξιολογώμενα, ἐν γλώσσῃ γλαφυρᾷ γεγραμμένα καὶ ἐπὶ ἀρκούντως καλοῦ

χάρτου ἐκτετυπωμένα. Τὸ ἀξιόλογον τούτο περιοδικόν, ὅπερ προώρισται μέγα κενὸν νὰ πληρώσῃ παρὰ τῇ ἐκείᾳ κοινωνίᾳ, εἶνε ἀξίον πάσης συστάσεως καὶ θερμότητος ἐνθαρρύνσεως.

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ πανταχοῦ λίρα ὀκτὼ. ἡμίσεια. Ἐκδότης ὕψους Γ. Παπαγεωργίου.